

La Creu Roja

La Creu Roja, institució lloable en tots els temps i situada ara en primer pla per les tràgiques circumstàncies perquè passa Espanya, ha demanat l'ajut de tot el poble de Castellar.

No podríem pas negar-li puix que fer-ho, seria tant com negar el principi d'instint de conservació característic de tot ésser vivent.

Les entitats locals totes han respost al requeriment d'ajut, d'una manera entusiasta i ens toca a tots fer que el resultat estigui d'acord amb la importància que aquest servei d'auxili requereix.

La setmana que ve, ha d'ésser LA SETMANA DE LA CREU ROJA: per mitjà dels vostres representants en les sindicals i en les diverses organitzacions us assabentareu dels projectes elaborats amb el fi de conseguir un bon èxit.

De moment, preparats per a col·laborar en una obra que és en benefici dels que sofreixen i que demà potser sigui precis recórrer a ella per aminorar les calamitats que ens amenacen continuament.

«El Comitè pro Creu Roja»

Epistolari Sentimental

PROEMI

A M. L. C.

Gentil desconeguda: He rebut la seva postal. Novament insisteix vostè en què publiqui unes quantes lletres amoroses o de caire amatori, tal com ja va pregar-me l'any passat, amb motiu de la inserció a LA FARGA del meu treball *Apunts de novel·la*.

Llavors, vaig excusar-me al·legant no recordo quins motius. Avui, a l'insistir novament amb la seva pretensió, no puc refusar aquest impuls... extravagant—i no gaire agradós per mi, certament—i cedeixo a extreure d'un dels calaixos dels meus records, una altra de les cartes per vostè tan desitjades. Compleixo amb la seva gentilesa i voluntat, defugint, però, tota malèvola suspicàcia o recelosa susceptibilitat que pugui desvetllar a vostè i als demés que la llegeixin, l'apreciació de la mateixa.

Ben afectuosament s. s.

Ciutat, 7 de juny 1937.

De cor a cor

«Apreciat amic:

En una de les meves freqüents visites a casa el dentista, efectuada aquesta tarda, mentre esperava tanda a la sala-rebedor, m'he entretingut fullejant il·lustracions i revistes. I en una d'aquestes, m'ha sobtat agradablement trobar-hi un treball teu i al final els teus cognoms.

Com sempre ho he llegit amb satisfacció. Això ha fet que en tota la resta del dia, ja no et pogués apartar del meu pensament.

A l'arribar més tard a casa, tot esperant la tieta Clàudia, que era a cercar la meva filla al col·legi, m'he posat novament a llegir coses teves; he llegit per centèsima vegada «La pròdiga emoció».

Ara mateix he acabat la lectura.

Pots comptar, t'he anat veient, espiritualment; i records i més records, es van empenyent en la meua memòria. Precisament em trobo a la saleta del piano, de cara al jardí, les aromes del qual—til·lers

i maresel·ves—em proporcionen un benestar inefable.

A prop del piano dic; aquell piano vell que tu no hauràs oblidat, segurament, junt al qual tants bells capvespres, com aquest d'avui, hi passàrem, embadalits melangiosament i plorant cor endins amb Mozart Schuman...

Ara ves, però, sembla que em posi trista. I no és pas precisament això el que volia. Només pretenc comunicar-me amb tu. Tinc necessitat d'expansionar-me espiritualment. I a l'escriure aquesta, em sembla que et tinc al costat meu i que et parlo i que tu em parles...

Jo sé bé que no et desplauren aquestes pretensions puerils. I suposo, a més, que no trobaràs fora de lloc ni imprudent que t'escrigui, i et parli, i et sigui ben franca, com tu ja saps que he estat sempre, ja que tu no m'escris, ni em vens a veure, no obstant haver-m'ho promès la darrera vegada que vas visitar-me. Recordo-ho... Era el dia següent de la mort del meu marit, quan tu vingueres a donar-me l'expressió del teu condol. I d'això ja fa més de dos anys. Em vas prometre que m'escriries, que em faries noves visites, i ho espero encara... Jo ja em faig càrrec de les teves ocupacions i dels teus deures. Però, també suposo que no em mereixo tal desatenció per part teua.

Cert, que sovint has sabut de mi, com jo he sabut de tu, per conducte d'aquella veïna... Però això no és prou, penso.

Hi han moments en què el cor destil·la impressions, sentimentalismes, records; i una bona comprensió, una bona companyia, és la millor compensació i la millor ofrena. Hi hagué una època massa significativa per a nosaltres dos, i un afecte massa profund per a oblidar-nos... Quan dos esperits han fet el mateix camí, enduts per unes mateixes aficions i anhels, encara que aquest camí sigui de curta durada, sovint retornen al seu delit les mútues incidències i les mútues quimeres...

Penso, ara, que al llegir això, tu deuràs somriure, tal com somreies llavors, de molts aixelebraments i moltes cabòries. Aixelebraments i cabòries, que eren el nostre pa de cada dia, i dels quals, en part, no ens n'hem curat encara, n'estic certa.

De mi puc dir, que sóc la mateixa.

amb les mateixes ambicions i preferències d'abans. No en va, vaig freqüentar tant temps artistes i poetes. Romàntica, fantasiosa, apassionada... Què vols fer-hi?... Aquest també era el criteri del meu marit durant els quatre anys de casada. I encara afegia sovint que de tota aquella colla d'idealistes que vaig freqüentar en la meua joventut, tu eres el menys perillós. Ja saps com t'apreciava i et tenia en bon concepte. Transigia amb tot el teu, menys en la manera d'apreciar la política. Recorda que ell era un lerrouxista cent per cent, i tu et mofares d'aquelles dèries, que no esqueien ni eren pròpies, segons li objectares tu, a un home equilibrat, de seny i negocis madurs, com era el meu marit.

Ja vaig dir-te en altra ocasió, que sovint, a casa, en família, apareixies en les nostres converses. Això prova que no defugia el suport de la teua amistat.

Encara recordo perfectament, com poc abans de posar-se malalt, després dels seus vuit dies d'estada a Madrid, quin greu li sabia el no haver-te saludat, al trobar-te quan sorties d'una sala d'exposicions...

— Vaja una conducta, tu també!... — vaig dir-li jo.

— Sort que em sembla que ell no em va veure... — em contestà. I afegí: — Veuràs; quan vaig adonar-me que anava acompanyat d'aquella senyora i aquell senyor, que em van semblar estrangers, vaig trobar-me tot cohibit i només amb ganes de passar de llarg.

— Era jove la parella?... — recordo que li vaig preguntar. I el meu marit em digué:

— Ella sí; jove i bella. Ell era bastant vell, amb el cabell tot blanc. —

Vaig canviar de conversa, naturalment. Però, tota la resta del dia, ja només vaig fer que pensar amb tu...

Talment com avui, talment com ara. Pensaments que arrenquen de molt lluny, i que són bàlsam per al meu cor, i que em proporcionen l'avinentsa de figurar-me que et tinc al meu davant, i que et parlo, i que em parles... Hores de neguits, hores de dolceses, que no defujo ni esquivo, perquè amb una mica de dolor i amb una mica d'enyorament, m'ajuden a viure...

No et passa a tu el mateix?...

La teua afectuosa amiga,

Magda

Ciutat, 3 de juny de 193...

J. VIVES I BORRELL

CASTELLARENC!!!

SUBSCRIVIU-VOS A «LA FARGA»

Volem la creació urgent del Consell General d'Indústria

Després de moltes gestions que s'han fet prop de la formació d'aquest Consell General, s'ha arribat a un acord amb els companys de la C. N. T. encara que molt pausat, per tal de regularitzar la nostra indústria i a més de l'estudi previ de la regularització de salaris, que permeti posar-los al nivell de les possibilitats dels moments actuals.

La Unió General de Treballadors que no està d'acord amb les normes establertes avui pels companys de la C. N. T. del Fabril i Tèxtil després dels treballs que s'estant portant a cap per a la formació del Consell General d'Indústria. Ens trobem que s'han donat unes consignes de que tots els obrers deuran cobrar les 40 hores, tan si treballen com no. Nosaltres diem, que el Comitè Regional Tèxtil U. G. T. no es fa responsable de l'aplicació d'aquests acords si bé declara que a fi de no crear perturbacions i lluites entre treballadors, no posarà obstacle en la seva aplicació. Per tant, doncs, la responsabilitat íntegra del danys que es causin a la nostra indústria, hauran de recaure damunt els que no han volgut rectificar la seva posició amb vistes als interessos generals de la mateixa i dels seus obrers que així ho exigien. Jo crec que no són moments aquests per a establir unes normes d'aquest caire (partidista) del qual demà tots els obrers del Ram Fabril i Tèxtil, estaran obligats a tancar les fàbriques per no disposar ni de primeres matèries ni tampoc del salari que actualment perceben.

Jo crec que els companys de la C. N. T. tenen de reflexionar aquest cas, car ells saben la crisi que avui travessa el Fabril, car del contrari si això no s'arranja, veurem com els dependents i viatjants voldran també que els hi sigui augmentat el sou al nivell del que guanyaven abans i que per les circumstàncies s'hagueren de conformar amb el que les bases noves els marcava. Veurem també com les altres indústries voldran seguir el mateix camí del Tèxtil i estaran en el seu perfecte dret i això seria un perjudici tal, que l'economia que ja no en queda, acabarà per ensorrar-se.

Tots els obrers tenen el dret d'evitar que això continuï, car som nosaltres que tenim de vetllar pel bé de la nostra indústria i no que sigui un organisme, car crec que primer és indispensable mirar les possibilitats d'aquella indústria, per veure si això pot realitzar-se, doncs ja sabem que moltes fàbriques tenen possibilitats, però la majoria no les tenen, i aquestes que tenen la sort de posseir-les calculen la mer-

ma que representa materialment el tenir d'augmentar unes nòmines de setmanal de 4 dies a 6.

És per això que es demana el Consell General d'Indústria per tal de que sigui aquest, qui en un previ estudi i representant les dues Sindicals pugui donar aquestes consignes del qual seran respectades per tots els treballadors, per la representació directa de les dues Centrals Sindicals.

Tots sabem que hi ha moltes fàbriques que cobren de la Generalitat, empenyorant-se la maquinària, i que aquesta els dona per tal d'anar allargant un temps per tal de veure si queda resolta la crisi que avui travessa la Indústria Tèxtil i Fabril, però, ara bé, hi ha moltes cases que ja ni màquines els queden, el que vol dir que ja no tenen possibilitat de cobrar d'enlloc. I no creieu vosaltres que aquests obrers es rebel·laran al saber que els seus companys cobren la setmanada íntegra i ells no tenen ni per fer bullir una olla?

Tenim d'obeir la disciplina Sindical, i per això portem un carnet a la butxaca, però també tenim el dret i l'obligació, de poder dir als dirigents, que van equivocats quan volen fer complir una cosa que no és lògica, car si bé, de moment és una solució, aquesta no pot durar, i, quan s'hagi acabat què farem?

És per això que torno a repetir que es demana el Consell General d'Indústria perquè sigui ell qui determini en aquests casos.

No podem aconseguir mai el que es demana fa ja temps «unitat Sindical». Nosaltres no creiem que siguin moments de plantejar aquests conflictes sindicalment, car si la U. G. T. volgués fer valdre la seva força, comptant amb la majoria com té en el Fabril, es plantejaria una lluita tal, que nosaltres creiem que no són moments ni de plantejar-la ni d'acceptar-la.

Crec que són aquests moments preciosos per a pensar solament en la guerra i que els nostres germans del front no lluiten per l'egoisme dels diners, sinó que lluiten pel total extermini del Feixisme Internacional, els nostres soldats que lluiten i que cobren 10 ptes., molt fàcil que demà sols en cobrin 5 i el's seguiran lluitant sense descans en el seu parape per tal d'aconseguir per a tots nosaltres trencar aquelles cadenes d'esclavatge en que estàvem sotmesos i llavors tots junts podrem demanar totes aquestes coses, enlairan les nostres banderes en senyal de triomf i de llibertat.

Demaneu doncs, la formació urgent del Consell General d'Indústria.

PERE SABATER
de la U. G. T.

La unitat fa la força

Camaradas ja prou discussions entre les dues unitats sindicals, ja prou discussions entre la U. G. T. i la C. N. T., ara després dels fets sanguinants succeïts a Barcelona i altres comarques de Catalunya, ocasionats pels elements de la (Quinta columna) i enrolats en algunes organitzacions antifeixistes. No s'ha de permetre que tornin a succeir i s'han d'evitar buscant la unitat, res més que la unitat de tots els proletaris d'Espanya i del món enter. Si és veritat que la «Unitat fa la força» perquè no ens tenim d'unir nosaltres sabent que Bilbao, està en perill, que està amenaçat pels mercenaris d'Hitler i de Mussolini, com estigué amenaçat per ells mateixos Madrid, l'heròica capital d'Espanya i gràcies a la valentia i la unitat dels seus defensors, no han pogut ni podran entrar-hi mai els traidors de la pàtria al servei del feixisme alemany, italià i portuguès.

Que cada un d'aquests territoris està governat per un bàrbar assessor i botxí d'obriers com són Hitler, Musolini i Alonso Salazar.

Doncs bé, que s'uneixin en un llac

estret d'amistat la C. N. T. i la U. G. T. i que es considerin germans dels altres sense distinció dels colors de la bandera, sols ni té d'haver una de bandera, la tricolor, la del símbol de la llibertat, la de tot un poble que vol morir abans de veure's invadit per estrangers sense pietat ni consideració de cap mena.

Tot ho hem de fer per Euzcadi, que els barbars assessins als negres destrueixin els seus pobles i després metral·len els indefensos habitants, les dones, els vells i les criatures. Els seus defensors ben units es baten heroicament per a triomfar i donar la llibertat que els estrangers ens volen prendre, però, que no ho aconseguiran.

I com que la «Unitat fa la força», nosaltres ben units triomfarem i treurem l'amenaça que ha estat posada sobre tots els països civilitzats del món.

Visca la Unitat sindical.

Visca Euzcadi.

Visca la bandera tricolor símbol de llibertats.

VENTURA LLORACH

El riu Ripoll

No em mou pas al fer aquesta modesta ressenya, l'afluència d'aigües que el riu Ripoll aporta, principalment a l'estiu, que malgrat els nostres desitjos són poc abundants, encara que altrament aprofitades.

Cal només seguir i com a més notable un diumenge, la distància compresa entre la «font de la Riera» fins a «Les Arenes», per a recollir un sens fi d'apunts vibrants d'emoció, per l'ambient alegroï i ple de vida que aquest riu degut a llurs fonts i bells paratges ofereix.

Són molts i no sols els que viuen prop d'aquests paratges, sinó de les ciutats de Sabadell i Tarrasa, inclús Barcelona, (encara que no tan com altres anys) els que, aprofitant uns moments recollits per expansionar-se, fugen del bullici de llurs ciutats per a buscar dessota l'arbrat aquell aire fresc perfumat de naturalesa i prop les manyagues i acaronadores aigües, oblidar ja sigui sols per unes hores, les amargues i tràgiques que en general vivim.

Vulgui el destí, que tots aquells que es troben al front que són els que més ho mereixen, puguin gaudir en temps no llunyà de tot quant ara es veuen impossibilitats complin un honorós deure.

És en aquesta època quan les fonts es veuen més visitades i aquest riu en la distància ja indicada, en té una sèrie que començant per la «font de la Riera», «font del Molí», «font de cau Pedro», i «Els bullidors», a més d'algunes altres que també són concorregudes, són molt apreciades.

I no tan sols serà degut a les fonts, sinó que les aigües clares que en diversos gorges semblen dormides convidant si més no a xipollejar, convertint el sorral de llurs voreres del riu en una petita platja, on no poques vegades s'hi venen gran nombre de cossos juvenils d'abdós sexes ofrenen les seves carns rojenques i seductores al lluminós raig de Sol que les besa, fins que el desig fa que les aigües puguin acaronar-les amorosament somrientes de tant plaer.

I aquest espectacle de vida ardent de florida joventut, no fóra repudiant, si fos reduït sols i exclusivament per a pendre els banys ja apuntats.

Tot quant ho fa ésser poc escaient, és el mostrar tan poc escrúpol després dels banys, presentant-se a les fonts sense més variació amb el «trajo d'Eva», que el tant reduït «tapa rabus» que amb sentit general sol usar-se.

Hem de comprendre que si bé el desnudisme també té els seus admiradors, no per això és lògic exposar-lo en llocs podriem dir-ne d'esbart familiar com són les fonts, on pot acodir-hi tothom amb els mateixos drets, en els quals hi ha persones de totes les edats i gustos.

Hom pot notar que si bé amb tot i endinsar-me en un terreny ferm i defensor d'aquella paraula, moral, no l'havia anomenada fins ara i és perquè la moral s'entén i es practica de varies maneres; no volgüem tampoc signar d'immoralitat certs costums sociables de la vida moderna on la mateixa evolució ens ha portat, però a l'enans debem procurar no ferir

l'apreci d'aquells que encara no han sabut acostumar-s'hi.

Molta jovenalla practica el deport inconscient de la paraula moral, però conscient dels temps que vivim, qual cosa vol dir que essent jovenalla, poden igualar, inclús suplir, el grau que ostenten els conscients del primer.

Cal recordar, però, volguda joventut, el perill que hi ha sempre en aquestes aigües del riu Ripoll. Feu memòria d'anys passats i podreu notar que aquestes aigües rielleres que en tot moment conviden a practicar aquest enjogassat divertiment amb que ens delectem, han ocasionat un dia de dol a algunes famílies i amb tot, elles, aquelles mateixes aigües, llençant la mort, amb els seus llavis encara somreien, encara amb els seus ensopecs cantaven, fent via alegres, sense ni parar-se enfront de quí, buscant en les seves carícies uns moments gojosos, sols trobà la mort en les seves traïdories.

QUIRZE MORERA

TEATRALS

Als millors èxits de l'Esbart, cal afegir-hi l'interpretació del sainet d'Alfons Roure «Les dones han guanyat», que tan feliçment representà la nit del diumenge passat.

Carme Boixedós, féu redificar l'opinió que en la interpretació de «Madame» vàrem forjar-nos. «Esperança» si que era un paper encaixat per ella; d'aquí ve que en fes la creació vigorosa que imparcialment i ben de cor va aplaudir-li el públic.

Les actrius locals, senyoretas Casé, Arderius, Ribas, Canet, Montserrat, Alsina i Ubàguls, causaren una viva i profunda admiració, doncs és de les vegades que totes han secundat millor, no havent-n'hi cap que llur actuació desdigués per res de l'encert general.

Aquesta vegada cal, però, destacar la figura de T. Casé, quina tasca fou doblement difícil, doncs a més del seu extens paper, secundava amb un dels millors artistes de la colla. El fet de què en cap ocasió quedés empetitida al seu costat, demostra el gran esforç i les bones condicions d'aquesta novella actriu.

A. Girban, refermà una vegada més el seu prestigi d'excel·lent intèrpret. Igualment cal dir de Vilanova, Ribas, Rocavert i C. Sabaté, que encarnaren els respectius papers amb el coneixement teatral dels bons artistes.

Ll. Canet ens sorprengué aquesta vegada, doncs si en les precedents interpretacions semblava no saber-se sortir d'una mateixa trajectòria artística dintre els tipus encarnats, diumenge demostrà que quan se li encarregui un personatge d'importància, sabrà quedar-hi com un bon actor. Estudiant els papers una miqueta més, serà un bon puntal per a l'Esbart.

E. Borrell, Oliveras, Torrents, Viñas, Rovira i M. Montserrat, també estigueren molt correctes i encertats, ajudant i fent efectiu l'èxit del conjunt.

I ara que una vegada més deixo constatares les grans dots artístiques del nostre Esbart, dec insistir una vegada més en què no confiï tant en els èxits fàcils i

emprengui una tongada de representacions a base d'obres fortes i clàssiques del nostre estimat teatre català. Fer teatre català ja és per si sol fer obra positiva envers la nostra pàtria, però interpretar als grans mestres del nostre teatre i de la nostra llengua, fent-nos viure les seves obres i sentir els seus pensaments, és a més de fer una obra positiva, contribuir del tot a l'enaltiment i grandiositat espiritual de Catalunya. I amics de l'Esbart, aquesta és la nostra tasca.

Em sabia greu que aquesta insistència l'interpretéssiu com a únic recurs, que davant les vostres encertades interpretacions, em queda per a contradir-vos quelcom, tota vegada que no és aquest l'impuls que em guia per a dir-vos-ho.

Es el gran desig que tinc de veure-us encaratats als grans problemes, per a poder sentir la immensa alegria que em causaria veure com els resolen, i la mica de recança que sento el veure que teniu tan abandonats als grans mestres del nostre teatre que em fa insistir sempre amb el mateix.

ALFONS GUBERN I CAMPRECIÓS

Canvis de tàctica

Durant les primeres jornades d'aquesta lluita, els nostres adversaris adoptaren una posició submissa i alguns àdhuc de simpatia entusiasta avenint-se a tota transformació encara que de moment, semblés llesionava llurs interessos.

En aquells primers mesos tot hauria estat possible de realitzar comptant amb l'ajut decidit dels més indiferents.

Jo recordo perfectament els elogis que plovién de totes bandes exaltant el Comitè en una forma tan extraordinària, que talment donava la sensació que patiem una epidèmia d'eufòria.

La meua apreciació personal fou en tot moment adversa a la impressió que pretenien donar molts d'aquells incondicionals de la revolució social que semblava dur una ampena impossible de contenir i que, efectivament, hauria estat així, d'haver tingut nosaltres la virtut de prescindir una mica del nostre orgull de partit i obrant sempre de comú acord per damunt de petites diferències que amb bona voluntat, hauríem resolt satisfactoriament.

Ara, els nostres adversaris han canviat de tàctica; els que podem considerar que es troben espiritualment al paradís feixista, miren amb odi les persones i les coses, les organitzacions i els projectes i ja s'atreveixen a comentar insidiosament tota actuació dels que tenen al seu càrrec la direcció de la cosa pública.

Com deia l'articulista V. R. en aquest mateix setmanari, la crítica és un element necessari per a la depuració, contràriament a la calúnnia que té la mala virtut de desfigurar les coses i fer impossible tota solució de concòrdia. Doncs, bé; mentre la primera no hi ha manera de trobar-la per en lloc, la segona abunda més que el gram i és l'arma esgrimida amb preferència per tots aquells que, incapaces de

jugar-se la vida a cara o creu com feren molts dels que encara conserven llocs de responsabilitat, ara creuen, il·lusos, que tot ho tenen guanyat i que, per tant, sobren els *descamisats* que pretenen portar la direcció i l'administració de les persones declarades solvents per un règim democràtic d'un obrerisme mixtificant que s'anegà en sang i llàgrimes el dia 19 de juliol del 1936.

Si ells han canviat de tàctica, simposament nosaltres rectifiquem una mica la nostra que, ho hem de reconèixer, no ha estat del tot encertada i ha donat lloc a que es forgi il·lusions els que, lògicament, havien d'haver perdut per sempre les esperances de tornar a una època de domini antihumà i despòtic.

Llegint la premsa diària, hom pot al·ludir la pessima impressió que rep de les polèmiques entaulades entre les organitzacions antifeixistes les quals són portades amb un entusiasme que esmerçat en la causa comú donaria un rendiment magnífic.

I és aquí, on hem de començar canviant de tàctica; renunciant sincerament al sistema d'acusar en lloc de degensar-nos i posant tot el nostre interès en fer possible una unió que desbarati totalment els somnis de retrocés que fan les delícies dels nostres adulators d'ahir i botxins de sempre.

No és hora d'entretenir-nos en voler justificar qui va ser primer, ni qui fou més valent, ni qui té més mèrits guanyats en una lluita que encara no està decidida. És hora d'edificar sobre experiències un futur sòlid que ens dongui aquella confiança necessària per aconseguir el triomf que desengany i per sempre als que creuen que s'ha iniciat el fracàs de les nostres aspiracions.

I, als que han canviat abans que nosaltres, una advertència saludable: Si la nostra pugna interior fes possible el triomf dels invasors a Euzkadi, les ales sinistres que avui violen el cel basc, s'extendran per Catalunya, sembrant el dolor i la mort i recordeu que la benevolença amb que heu estat tractats, no entra en llur programa; sofriren i moriren sota el signe hipòcrita d'una finalitat que permet usar de tots els mitjans i que, vulguen o no, els vostres cossos, les vostres llars, formaran un sol munt de runes barrejats amb els que creieu enemics vostres pel gros manament de voler donar-vos una vida més racional i tranquil·la.

LLUÍS MONTAGUT
del P. S. U. de C.

NOTICIARI

PER MANCA D'ESPAI

Per manca d'espai, deixem de publicar alguns articles, així com també la ressenya de la «Concentració comarcal de les Joventuts Llibertàries», celebrada el passat diumenge a Guanta, la qual inserirem en el pròxim número.

GESTA D'HONRADESA

El passat diumenge a la tarda, quan el veí de Sabadell Marcel·lí Piquinol Burgarola i altres companys seus retornaven d'una

excursió realitzada a la casa de camp coneguda per «Cadafalch», d'aquest terme, pel camí trobà una cartera que contenia tota la documentació del qui suposaven l'havia perduda i 95 pessetes.

A l'arribar a la nostra població, tot seguit en féu entrega a l'Agutzil per tal que la lliurés a qui acredités haver-la perduda. Pocs moments després es presentava el veí Narcís Casajoana, denunciant el fet i davant les proves evidents que ho confirmaven, li va ésser lliurada la susdita cartera per l'Agutzil. Davant les manifestacions que aquest li féu de què feia poc li havia estat entregada, el Casajoana, personalment, encara fou a temps per a poder regraciar al Piquinol.

Amb molt gust consignem el fet per satisfacció del company Piquinol, que efectivament demostrà amb llur bell gest, l'honradesa que posseeix.

EL MERCADAL

Conforme anunciàvem, dissabte passat fou obert al públic el Mercadal que fou un èxit, principalment per la part de públic que hi concorregué per admirar l'espaiós que ha quedat i l'acurada distribució que el Consell Municipal ha sabut donar-li.

A PROFIT DE LA CREU ROJA

Prosseguint la nostra informació referent al festival projectat a benefici de la Creu Roja (Delegació de Sabadell) organitzat pel Consell Municipal i amb l'entusiasta col·laboració de les entitats locals, podem arrencar que la data de celebració del susdit festival ha estat fixada pel diumenge, dia 27, a la nit en el Saló Municipal d'Espectacles.

De moment podem dir que el notable i aplaudit elenc artístic «Esbart Teatral», hi prendrà part, posant en escena les boniques obres titulades «El Triomf de la Carn» i «Madame», l'èxit de les quals no fa pas molt temps tinguérem ocasió d'admirar.

OBRES DE MILLORA

A LA FONT DELS CASOTS

Hem pogut comprovar les obres de millora efectuades a la coneguda «Font dels Casots», acordades pel Consell Municipal, millores que eren d'absoluta necessitat, sobretot els seients del voltant que quasi ja no en quedava cap de sencer, a causa d'aquell esperit de destrucció que no ens expliquem hi hagi persones que vulguin atemptar contra una obra que resulta còmoda per tots els veïns.

Són en gran nombre els qui diàriament la visiten, en primer lloc per ésser molt propera a la població i en segon lloc, per ésser l'aigua més bona d'aquelles contrades.

Esperem que el seny d'aquells destructors s'imposarà i voldran respectar les millores que tan encertadament ha fet fer el nostre Consell Municipal.

EXCURSIONISME

La Joventut d'Esquerra Republicana, d'aquesta població, assabenta als seus socis i simpatitzants que l'excursió que tenia projectada a Sant Miquel del Fai, queda suspesa. En lloc seu, ha projectat una altra excursió matinal a els Bullidors «Can Pinetó».

Lloc de reunió: Al seu estatge social, «Cafè Trink Halle». Hora de sortida: A dos quarts de sis. Retorn al migdia.

LA JUNTA